

Працькии, т. е. Орацьки) и прижть оуставъ врани и съ градомъ жт Маноуила епископа и рѣцѣ отъсѣкошъ иемоу отъ плещоу прѣвѣиє, посемь мечемь расѣчень и зѣвремь покрывень въ снѣдь и грѣха ради шслыпє, възненавидѣнь быст отъ людеи своихъ и отъ нихъ оудавлень быст жземь. Прием же власть кль (?) вльгарьскъж Цокъ безкожншии и собра вса християны и жть ж, воеводы, попы и дяконы и простцъ, понжди ихъ отъкрышиса християнства, не оубо еѣшъ Бльгарє християне, и не повинжшиса, шзы оусѣкнжшъ шзы же различно мжчивь и не милостивно оубиени бышъ. Тѣхъ молитвами Боже помилоуи.

ИЗЪ ТРОИЦОСЕРГИЕВСКИТЕ ЖИТИЯ.

Въ „Троицосергиевската Библиотека“ са намира рѣкописъ отъ XIV вѣкъ, въ който, между другите житиета на свѣтиете, са намира и житието на св. Власи. Тоя памѣтникъ е важенъ по двѣ причини: 1) езикътъ му (исключава са правописанието, което е русско-славянско), както въ отдѣлните думи, така и въ израженията и въ граматическите форми, е старо-български; 2) въ него са говори, че св. Власи е посѣщаль Блгария. Сѣки отъ насъ знае, че името на св. Власия е извѣстно почти на сѣки българинъ (св. Власъ) и че за тоя свѣтия са разказвать различни легенди и предания. У насъ са намира такава народна легенда, въ колто са разказва, че една година свѣти Власъ измориль козито на Свѣто-горските манастире само за това, защо калугерете имъ ловиле презъ него в и я т ъ день риба. Но и самото правописание, баремъ отчасти, свидѣтелствова, че тоя памѣтникъ е издѣзаль изъ Блгария. Така напри-